

אָסוּלָה הַחַתּוּלָה

פרק מתוך הספר בכתובים "400 המלכה" מאת קובי ניב

דנה אסולין, רב"טית, נהגת-בוס של המח"ט, ירושלמית, שחורה, קטנה, עיניים גדולות, תלתלים, ספורטיבית, מהירה, חריפה, פה ג'ורה, לא עושה חשבון ולא שותקת לאף אחד. מתי וכיצד ניתן לה השם אסולה לא ברור ולא ידוע, אבל כל מי שהכיר אותה, ולו לשנייה, הבין מייד למה אי אפשר היה לקרוא לה אסולין. קטן עליה, אסולין. היא אסולה, אסולה אסלית. לגבי החתולה, חוץ מזה שזה מתחרז, אז ברור שהיה משהו באופי שלה שהעניק לה את הכינוי הזה, ובצדק. אף אחד לא הבין אף פעם איך היא נהייתה נהגת-בוס ולא סתם עוד מרכזנית או פקידונית, עד שהתברר, אני חושב שזה היה ביום החטיבה, או אולי לפני זה, שאסולה בעצם מאורסת לבן של פראשי הראשון, זה ששירת אצלנו בחמ"ל לפנינו, לפני הבן של בראשי השני, שהוא בעצם לא אח אלא בן-דוד שלו. זאת אומרת, הבן של בראשי הראשון הוא הבן של הקבלן הירושלמי ששי בראשי, שהיה עושה את כל עבודות העפר ובניית המוצבים שלנו, של חטיבה 400, אבל הבן של בראשי השני הוא הבן של סמי בראשי, שהוא אח של ששי בראשי, ושגם הוא קבלן ירושלמי, אבל הוא זה שהיה עושה את כל עבודות העפר ובניית המוצבים לא שלנו, אלא של חטיבה 133. עד שנת 71', אני חושב, הם היו שניהם שותפים בחברה אחת, האחים בראשי, קבלני עפר ירושלים, אבל אז הם רבו על משהו, חלק אומרים על אישה וחלק על כסף ויש כאלו שאומרים שגם וגם, ואז הם נפרדו, גם כאחים וגם כשותפים, ועכשיו יש להם חברות נפרדות. חנן התמסכן, שהסיסמה שלו זה אני לא פתי ולכן אני לא מאמין לשום דבר, לא לחתול ולא לעכבר, אומר שזה הכול קישקוש פלפוש, שהם לא רבו ולא נעליים, ושכל החלוקה הזאת לשתי חברות זה בשביל שהם יוכלו להשיג יותר עבודות. יכול להיות. אז אסולה, זה מה שהתברר באיזשהו שלב, מאורסת לבן של בראשי הראשון, וככה בעצם היא קיבלה את הג'וב הזה של להיות נהגת בוס של המח"ט. אבל שלא תהיה לכם שום טעות, אסולה החתולה הייתה מהנהגות, כלומר מהנהגים, היותר טובים בחטיבה. ולא סתם אני אומר את זה. כי הם, כל הנהגים, הזכרים, עשו איתה כל תחרות אפשרית, רשמית ולא רשמית, במהירות, בסלאומים, במה לא, והיא כמעט תמיד הגיעה ראשונה. אבל את בן-מיימון מהרכב היא אף פעם לא ניצחה. הוא היה הכי טוב. גם ממנה.

לילה אחד, שבוע ומשהו לפני ראש השנה, שכבנו לנו חיים ווואלה ואני במיטות, מעשנים לנו כרגיל את הסיגריות האחרונה לפני השינה. חנן התמסכן כבר נחר כמו חזיר בר, קרייטי היה מת, ואני סיפרתי לחיים את המשך קורותיו של אנטואן דואנל במוסד הזה הנורא, בסרט, לעבריינים צעירים שלשם שלחו אותו. ואז יש איזה יום ראשון, אני מספר לו, כשההורים של כולם באים לבקר, והוא עומד עם כולם ומסתכלים החוצה לראות דרך החלון אם מישו בא אליהם, הוא רואה פתאום את רנה, החבר שלו שהוא מפריס, הבן עשירים, שבא לבקר אותו וגם הביא לו איזה חבילה. והוא מחייך מאושר ורץ לדלת של הכניסה לחכות לו, והם רואים אחד את השני. אבל השומר לא נותן לרנה להיכנס, כי בטח מותר רק למשפחה, ורנה משאיר את החבילה אצל השומר והולך. אבל אז אימא שלו, של אנטואן, כן נכנסת. והיא לבושה כזה טיפ-טופ, כאילו היא באה לאיזה אירוע חגיגי, אתה יודע, והיא נכנסת ואומרת לו שהיא באה לבדה, בלי אבא שלו. וכשהם יושבים לדבר היא אומרת לו, ומה יש לה להגיד

לו? שהמכתב האישי שהוא כתב לאבא שלו מאוד הכאיב לו, לאבא, ושהוא הראה לה אותו. איזה מכתב? שאל חיים וואלה. הוא כנראה כתב מכתב לאבא שלו, עניתי לו, אבל אני לא זוכר אם רואים את זה בסרט או לא, שאשתו, זאת אומרת שאימא שלו, בוגדת בו. הא, אמר חיים וואלה. ועכשיו אימא שלו אומרת לו, המשכתי, שאבא שלו ביקש, ואת זה אני זוכר, שהיא תמסור לו שאין לו כל עניין בכך. כאילו בשביל זה היא באה. ואז היא קמה והולכת. ואז פתאום הייתה דפיקה בדלת. כן, צעקנו שנינו, והדלת נפתחה ובפתח עמדה אסולה החתולה. אפשר? היא שאלה. לא, אמרתי, זה אסור, מחוץ לתחום, וחיים וואלה צחק ואמר בטח, בטח, כנסי אסולה. והיא סגרה את הדלת ונכנסה, והלכה התיישבה מולנו על המיטה הריקה של קריית המת, וגם אנחנו התיישבנו מולה. קרה משהו? שאל חיים וואלה. לא, לא, שום דבר לא קרה, אמרה אסולה, רק רציתי לדבר. עם שניכם. טוב, אמרנו שנינו, בסדר, שומעים.

רק שתדעו, היא התחילה, שאני באתי לדבר איתכם רק בגלל שאני אוהבת אותכם, ואם לא הייתי מתחתנת בשבוע הבא... מה מתחתנת?! הפסקנו אותה, מה פתאום מתחתנת? בגללכם, היא אמרה, בגללכם אני מתחתנת, זאת אומרת לא בגללכם אני מתחתנת, אבל בגללכם אני מתחתנת בשבוע הבא, רק בגללכם. איך בגללנו? שאלנו שנינו. בגלל יונתן, בגלל מה שעשיתם ליונתן. איזה יונתן?! שאל חיים וואלה ופנה אלי, מי זה יונתן? הבן של בראשי השני, אמרתי לו. הא, אמר חיים וואלה ופנה עכשיו לאסולה, למה, מה עשינו לו? רגע, אמרה אסולה, לפני זה אני רוצה להגיד מה שאמרתי לכם קודם, שאני באה עכשיו לדבר איתכם בגלל שאני אוהבת אותכם, ואם לא הייתי מאורסת ומתחתנת וכל זה, לא הייתי מתנגדת לעשות לכם טובה, לשניכם. ביחד? שאלתי. כן, למה לא? בכיף, אבל בייחוד לך, חיים וואלה, אתה יש עליך, אין מה לעשות. חיים וואלה גירגר בהנאה ואני הסמקתי, וישר אחרי זה נעלבתי וניסיתי להסוות את המבוכה שלי. יאללה, יאללה, גם כן, תגיד תודה שבחרתי אותך מספר שתיים ותשתוק, היא אמרה. אז שתקתי. וחוז' מזה, המשיך חיים וואלה לצחקק, הוא בכלל יוצא עם אחותי, אז הוא לא יכול לבגוד בה מול העיניים שלי, את מבינה? וואלה?! אמרה אסולה, אז אתם גיסים, הא? אולי גם אתם תפתחו מוסך הגיסים, כמו קפאח, אבל בירושלים או בנתניה? איפה תגורו? באמסטרדם, אמרתי, שם בטוח אין להם מוסך הגיסים. חיים וואלה צחק ואסולה גיחכה, אבל אז פתאום, בבת אחת, כאילו תפסה רצינות, כועסת.

בשביל מה הוצאתם אותו, את יונתן, מהבור שלכם שם והבאתם אותו למועדון הכומתה, הא? מה זה נתן לכם? מה זה נתן לו? למה עשיתם את זה, הא?, אנחנו... התחיל חיים וואלה לגמגם, אנחנו... האמת שזה הייתי אני. זה היה הרעיון שלי. רציתי להוציא אותו קצת לעולם. הוא היה נראה לי מסכן, אומלל, קבור שם בבור עם הפטריקונים והקללות שלו, רציתי לעשות לו טוב, להוציא אותו מהבור, מהחושך, אנחנו... גימגמתי גם אני, אנחנו לא ידענו שיקרה מה שקרה. למה, מה קרה? שאל חיים וואלה, כועס עכשיו גם הוא, מה קרה? שהוא התאהב בעכברברושי, אמרתי, אני חושב שלזה היא מתכוונת, לא? אתם עשיתם אותו הומו, אמרה אסולה. קודם כל, אנחנו לא עשינו אותו הומו ולא עשינו אותו כלום, התעצבן עכשיו חיים וואלה עוד יותר, מה, אני אמרתי לו להתאהב בעכברברושי? סטולק'ר פיתה אותו למצוץ לבנים? חנן התמסחן אימן אותו בזיונים בתחת עם תמסחים? מה זה השטויות האלו, אסולה? לא מתאים לך. וחוז' מזה, מה רע בזה שהוא נהיה הומו? זה לא אנחנו עשינו. בעצמו הוא נהיה, אולי הוא היה הומו כבר לפני זה, מאיפה אני יודע, אבל דבר אחד אני יודע, אסולה,

כי את זה אני ראיתי בעיניים שלי, הוא היה מאושר ממש, מאושר באהבה שלהם, שלו ושל עכברברושי, מאושר עד הגג הוא היה, ממש מאושר, ואם אתם, המשפחה המזוינת שלו, אם לא הייתם הורסים את זה, אז הם היו חיים באושר ועושר עד עצם היום הזה, כן? כן, הא? השיבה לו אסולה בכעס משלה, כן, הא! השיב לה חיים וואלה בהתרסה, כן, הא! תגיד לי, יא חתיכת חיים וואלה, אתה אידיוט או מה? ואתה לא אידיוט, אז מה אתה, הא? מה אתה?

רגע, רגע, ניסיתי לשכך את המהומה, לא הבנתי מה הקשר בין זה לבין החתונה שלך, אסולה. כי בגלל שאבא שלו הבין שהוא הומו, יונתן, אז הוא מכריח אותו עכשיו להתחתן עם הפרחה המפגרת הזאת סיגי, זאת עם הציצי, אבל בשביל שזה לא יראה מוזר שהם מתחתנים פתאום, אז הם גם מחתנים אותי, באותו יום, עם ארנון, זה למה. אבל מי סיפר לו את זה? שאל חיים וואלה. מי סיפר מה למי? ענתה אסולה בשאלה. לאבא שלו, שהוא הומו, מאיפה הוא ידע את זה? מה מי? אני. אני סיפרתי לו, אמרה אסולה. אבל למה? למה סיפרת לו? מה זה למה? כי אם היה נודע להם, לבראשים הכורדים האלה, על זה שיונתן הוא הומו ממישהו אחר, והם היו מבינים שאני ידעתי ולא אמרתי להם, בטח אחרי כל מה שהיה עם הכתובת הזאת של עכברברושי ובראשי חתן וחרמן, אז זה היה הסוף שלי, אתה מבין? מה זאת אומרת זה היה הסוף שלך? מה, הם היו הורגים אותך כאילו? שאלתי. גם אתה נהיית לי דביל, סטולקר? תסתכלו עלי, יא חתיכת שני מפגרים, תסתכלו עלי, ואתם מכירים אותי לא מהיום, נכון? אני נראית לכם אחת כזאת שנותנת לחיים לשחק בה איך שבא להם, או שאני יודעת איך לסדר את החיים שיתאימו את עצמם אלי, הא? התשובה הייתה ברורה, אז שנינו לא אמרנו כלום,

כי למה אתם חושבים אני מתחתנת עם הארנון בראשי הזה, הא? כי את אוהבת אותו אולי? שאלתי בחשש. כי הוא זיון אחושקשוקה? הציע חיים וואלה. הוא זיון סתם, לא משהו, אפילו לא גרוע ובטח לא טוב, סתם. ואהבה, אהבה אין לי מושג מה זה, באמת שאין לי מושג, אבל הוא בחור נחמד, לא מזיק, לא מרביץ. מדבר יפה, הכול בסדר. וכן, נכון, יש לו כסף, הרבה כסף יש לו, זאת אומרת לא לו, לאבא שלו. אבל לא בגלל הכסף אני מתחתנת איתו, באמת שלא. אני מתחתנת איתו כדי שבחיים שלי, לא פה בצבא, בחיים שלי האמיתיים, אני לא אצטרך להיות כמו כל הבחורות השפוטות, אלו שאתם אוהבים, אלו שאתם מתחתנים איתם, שאחרי החתונה והילדים הולכות לעבוד בכל מיני עבודות של בנות, אחיות, מורות, מזכירות, עובדות כמו חמורות ומרוויחות כמו זבל, ועוד שחוזרות הביתה גם צריכות לבשל ולכבס ולחתל ולפנק אותכם וכל החרא הזה. הו, לא, לא אני, לא אסולה. אני לא הולכת לתלות על עצמי לכל החיים שלט נגדרת ועוד להיות מזה כאילו מאושרת. אני הולכת להיות מנהלת, מנהלת אצל האחים בראשי, אצל שניהם ביחד, או אצל כל אחד מהם לחוד, לי זה לא משנה. בהתחלה אני אנהל את הרכב, ואחר-כך את הדחפורים ואת הביצורים, ובסוף את כל העסק. בגלל זה אני הלשנתי עליו. כן, אני הלשנתי על יונתן לאבא שלו שהוא הומו, אז מה? אפשר לחשוב, בין כה וכה כל הסיפור שלו עם העכברברושי הזה כבר ממילא היה מתערבב, כי מי אתם חושבים הלשין על מועדון הכומתה, הא? נו, מי? עכברברושי, ואתם יודעים למה? כי שרמול הבן-זונה איים עליו שאם הוא לא מספר עליכם הכול, אז הוא משחרר אותו מהצבא על סעיף הומואיות וגם מודיע להורים שלו שהוא הומו והורס לו את החיים. בטח, הם יכלו לחיות באושר וגם בעושר, וואלה, חיים וואלה, אתה אולי חכם, אבל שכל אין לך, תאמין לי.

אז מה? ניסה עכשיו חיים וואלה לערער את גישתה, אז היה עדיף לו להישאר בבור ולקרוא כל החיים שלו פטריקימים? זה מה שאת אומרת? כן. זה בדיוק מה שאני אומרת, אבל בדיוק. תגיד לי, אתה בכלל שומע מה שאתה מדבר? אתה באמת חושב שבמדינת ישראל שני הומואים יכולים לחיות באושר ועושר? מה אתה, מפגר לגמרי? אתה לא יודע איפה אתה חי? איפה הם היו חיים? מה הם היו עושים? ממה הם היו מתפרנסים? כולם, וקודם כל המשפחות שלהם, היו מנדים אותם. החברה הייתה הורגת אותם, אתה לא מבין? זה היה הסוף שלהם.

שתקנו כמו אידיוטים, כי באמת היינו אידיוטים. אני בבית-ספר, היא פתאום החליפה נושא, הייתי מה זה סתומה בלימודים, בקושי למדתי לכתוב ובלוח-הכפל הגעתי רק עד שבע, באמת, סתומה בלחץ הייתי, אבל היה מקצוע אחד, רק אחד, שאהבתי מוות, ואתם יודעים מה זה היה? בחיים לא תנחשו. תנ"ך. הייתי קרועה על התנ"ך, באמת, בכל המקצועות היה לי מספיק בקושי, ורק בתנ"ך ובהתעמלות טוב מאוד. בגלל זה אולי אבא שלי לא אמר לי מילה על הלימודים, בגלל הטוב מאוד בתנ"ך. והיו שם שני סיפורים שאותם הכי אהבתי, ומהם אני הכי הבנתי על החיים יותר מכל מה שקרה לי בחיים עצמם. וקרו לי דברים, שלא תחשבו, המון דברים. הסיפור הראשון זה על בת יפתח, יפתח הגלעדי אני חושבת קראו לו, לאחר זה. אתם זוכרים את הסיפור שם? הוא היה איזה פושע, איזה ביריון שכונתי כזה, שהיהודים לקחו אותו כדי שינצח בשבילים את בני עמון או בני אֶמֶן או משהו כזה. ואז הוא נדר נדר שאם יצליח לו והוא ינצח אותם, אז הראשון שייצא מפתח ביתו כשהוא יחזור, הוא יקריב אותו בתור תודה לאלוהים, כן? הוא חשב, זה מה שלימדו אותנו, שזה יהיה כלב או כבש או פרה או משהו כזה. אבל מי יצא ראשון לקראתו? הבת שלו. לא כתוב בת כמה היא הייתה, אבל היא לא הייתה ילדה, הייתה נערה, בחורה, ובת יחידה. זה כן כתוב. גם שם אין לה שם בתנ"ך. היא לא שרה ולא דליה ולא רינה ולא דנה וגם לא סיגי, היא הבת של. והחרא הזה, האבא שלה, כשהוא רואה שזה מה שיצא, הוא לא מבטל את הנדר שלו. לא, ברור, בטח שלא. זה נדר לאלוהים. זה אי אפשר לבטל. והוא מקריב אותה. מה זה מקריב? זה לא כתוב שם, אבל אנחנו יודעים מה זה. זה כמו עקידת יצחק, הוא קושר אותה לאיזה מזבח, מאבן ירושלמית כזאת יפה, עם פיתוחים, ושוחט אותה שם במו ידיו וגם שורף אותה אחר-כך, משהו זוועתי כזה, כי זה מה שהם היו עושים אז. אז הנה לכם, קודם כל בתנ"ך, את עקידת יצחק כן ביטלו, נכון? בטח. ושם, בסיפור על עקידת יצחק זה לא סיפור על בת יפתח, הוא לא הבת של, הוא לא בן אברהם, הוא יש לו שם, יצחק. ושם, בסיפור של הבן, לא של הבת, אלוהים התערב ואמר לאבא שלו, לאברהם, אחד באפריל, אחד באפריל, אל תשלח ידך אל הנער, רק רציתי לבדוק כמה אתה נאמן לי נה-נה-נה-נה. את הבן שלו, זה עם השם, הוא לא שחט. אלוהים לא נתן לו. אבל את הבת, את הבת של, את זאת בלי השם, פה אלוהים לא מתערב, אותה כן שוחטים, אל הנערה הזאת כן שולחים את היד עם הסכין, אתם מבינים?

רצינו להגיד משהו, אבל היא לא נתנה לנו. רגע, זה עוד לא הכול. כי כשהוא, היפתח הזה, מספר לבת שלו על הנדר ושאין לו כאילו ברירה אלא לשחוט אותה, אז מה היא מבקשת ממנו? שייתן לה ארכה של חודשיים לבלות עם החברות שלה בהרים. ואבא שלה מסכים והיא עושה את זה. ואז, מה המשפט האחרון שם בתנ"ך? אני זוכרת את זה בעל-פה מכיתה זין. ויהיה מקץ שניים חודשים ותשוב אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר, כלומר שחט אותה כמו כבשה, והיא לא ידעה איש. נשבעת לכם, ככה זה נגמר כל הסיפור הזה בתנ"ך,

זה מה שהיה הכי חשוב להם, לבני זונות האלו שהקריבו את הנערה הזאת ושכתבו את הסיפור הזה, שהיא מתה בתולה. והכי אני זוכרת ששיגע אותי, כבר אז שהייתי ילדה, שזה מה שהיה חשוב לאלוהים, שהילדה הזאת שמקריבים לו תמות בתולה. זה לא להאמין, החרא זה, הא? וויי, אסולה, אמרתי לה, את מדברת ממש כמו חבית. כן, היא אמרה, נכון. אני מדברת הרבה עם חבית. אנחנו נוסעות ביחד עם המח"ט ואני מדברת איתה המון. היא בחורה חכמה לאללה. תדברו איתה, תיראו. חכמה לאללה, באמת. ואנחנו מסכימות על הכול, זה נכון, אבל רק בדבר אחד אנחנו לא מסכימות. לא מסכימות זה לא מילה. היא חושבת שאפשר לשנות את העולם ואני חושבת שאין שום צ'אנס. אז היא רוצה להילחם, ואני רוצה להסתדר. זה כול ההבדל בינינו. אבל זה הבדל עצום. ואתם יודעים מה למדתי מהסיפור הזה על בת יפתח? לא ידענו. אז היא אמרה לנו. שבעולם שלכם, של הגברים, מאלוהים הגדול בשמיים ועד החרא הכי קטן עלי אדמות, בעולם הזה שלכם, של הגברים, ששייך לכם ושאתם שולטים בו, בעולם הגברי הזה שבו אני נולדתי אישה, בעולם הזה האישה היא בשבילכם כבשה, פרה, מישהי שנותנת חלב ובשר. ובשר זה גם במובן של לאכול וגם של לזיין, ואחר-כך לזרוק, לזבל או לאלוהים, מה שיבוא קודם. ושום דבר לא הולך לשנות את זה, כלום. זה ככה היה תמיד, וככה זה יהיה לעולם. חבית חושבת שלא, אבל אני בטוחה שכן. אבל זה לא משנה. כי לפחות במאה שנים הבאות זה לא הולך להשתנות. ואם זה ככה, וזה ככה בפאפוקה, אז אני הבנתי כבר אז, בכיתה זין, שאני לא הולכת לא להילחם בכם ולא לשרת אותכם. אני הולכת לנצח אותכם בכלים שלכם, בשביל זה אני מתחתנת עם ארנון, הבנתם, שני דפקטים? ובשביל לספר לנו את כל זה באת לפה במיוחד באמצע הלילה, אסולה? שאל חיים וואלה, ואני אמרתי, מה פתאום? היא באה לפה להגיד לנו שאנחנו דפקטים, נכון? כן, נכון סטולקר, אתם באמת שני דפקטים, אבל לזה עוד נגיע. ולא, חיים וואלה, לא בשביל זה באתי. האמת שבאתי לפה בשביל הסיפור השני. איזה סיפור שני? שאל חיים וואלה, הסיפור השני מהתנ"ך, אמרה אסולה, אבל רגע, עוד לא סיימתי עם הסיפור של בת יפתח. כי למה לדעתכם שמו את הסיפור הזה בתנ"ך? מה רצו ללמד אותנו בזה, הא? שהאמונה באדוני יותר חשובה מהכול, אמרתי, אפילו מהילדים שלך. נו, יופי, סטולקר, אני חושב שהיא לעגה לי, אבל את זה כבר אמרו לנו בעקידת יצחק, אז בשביל מה עוד פעם? מה יש כאן שלא היה שם, הא? אולי דווקא רוצים ללמד אותנו ההיפך, אסולה, אולי את לא הבנת את הסיפור, נחליץ חיים וואלה לעזרתי, אולי רצו ללמד אותנו שאמונה עיוורת זה לא טוב, שצריך גם לחשוב, על זה לא חשבת, שאמונה עיוורת מביאה לזה שאתה הורג את הילדים שלך. את הילדות שלך, תיקנתי אותו. אסולה הביטה בשנינו במבט מלא רחמים ואז כיווצה שפתיה והפריחה לנו פרררר ארוך. אה, ניסה חיים וואלה להציל את כבודנו האבוד, זה היה טיעון ממש משכנע. סתום, אמרה לו אסולה והוסיפה, תקשיבו שני דפקטים, ופה אתם דפקטים לא בגלל שאתם סתם דפקטים, אלא בגלל שאתם גברים דפקטים. בת יפתח זה סיפור לנשים. עקידת יצחק זה סיפור לגברים, בת יפתח זה לנשים. ומה התנ"ך בעצם אומר לנו פה? התנ"ך הוא מזהיר את האישה שלא תעז אף פעם לא לחשוב ולא לנסות ובטח לא להיות, ראשונה. בשום דבר ובשום מקום. עכשיו אתם מבינים? כי אם תהיי ראשונה, אנחנו נהרוג אותך, אנחנו נקריב אותך לאלוהים. ומה אתם חושבים, שבכל התחרויות נהיגה לא יכולתי אף פעם לנצח, בטח שיכולתי. אפילו את בן-מיימון יכולתי לנצח. אבל אף פעם לא ניצחתי, אף פעם. ואתם יודעים

למה? כי אתם, הגברים, אתם מוכנים לקבל שאישה תהיה כמוכם, אבל בשום אופן אתם לא יכולים לקבל שאישה תהיה לפניכם, תנצח אותכם, תהיה יותר חכמה מכם, תהיה המפקדת שלכם. זה לא, זה על גופתכם המתה, זאת אומרת על גופתנו המתה, לא ככה, הא? בטח ככה.

רגע, רגע, אמרתי עכשיו, אבל יש לך פה איזה סתירה. איזה סתירה, סטולקור? אז איך תהיי מנהלת אצל בראשי, אם זה ככה כמו שאת אומרת, הא? תקשיב, יא סְתוּם בָּלוּם, אף פעם אני לא יהיה שם מספר אחת, בשום אופן, מה פתאום? תמיד יהיה שם איזה בראשי, בראשי גבר זאת אומרת, האבא, הבן, רוח הקודש, מישוהו שהוא יהיה בעל הבית, כאילו מעלי, הבנת? ומה עם ארנון? שאל חיים וואלה. מה איתו? ענתה אסולה בשאלה. הוא כן נותן לך לנהל לו ככה את החיים? מה פתאום? צחקה אסולה, אני מנהלת לו את החיים ככה שהוא בטוח שהוא מנהל לי את החיים, אתה מבין, חיים וואלה חמוד? הבטנו בה שנינו, די נדהמים. היא חייכה.

ומה עם הסיפור השני? שאלתי. איזה סיפור שני? הוא שאלה. זה מהתנ"ך, הזכיר לה חיים וואלה, הסיפור השני מהתנ"ך שבשבילו באת לפה. אה, הא, כן, הסיפור השני מהתנ"ך זה על דוד ואבשלום. אתם זוכרים מזה משהו? אני אל תסתכלי עלי, אמר חיים וואלה, אני מכל התנ"ך זוכר רק שהבל הרג את קין, זה הכול. קין את הבל, אהבל, תיקנה אותו אסולה וצחקה, ואני אמרתי, אני זוכר רק שהוא היה הבן של דוד המלך ושהוא רצה למרוד בו או משהו. נכון, אבשלום היה הבן של דוד המלך, והיו איתו כל מיני סיפורים והוא רצה לרשת את דוד, את אביו המלך, עוד בחייו, אבל דוד כמוכן לא הסכים, אז אבשלום אירגן לעצמו צבא ועשה מרד, ובהתחלה זה הצליח והוא תפס את השלטון, אבל אז דוד התעשת ונלחם בו בחזרה והביס את צבא המורדים וחסל את המרד. ואז, לפי מה שכתוב בתנ"ך, דוד המלך נתן הוראה מפורשת שלא להרוג את אבשלום, כי בסך הכול הוא הבן שלו וכל זה. אבל שר הצבא שלו, יואב בן-צרויה, מפר את הפקודה וכן הורג את אבשלום. וכשהדבר נודע לדוד הוא קורע את בגדיו ומתאבל ובוכה את הקינה המפורסמת, אבשלום בני אבשלום, מי ייתן מותי תחתיד, את זה אתם בטח מכירים. היא חיכתה לתשובה שלנו, אז שנינו אמרנו, כן, כן, בטח, בטח.

אז אוקיי, היא המשיכה, אז זה הסיפור בתנ"ך וכאילו הכול בסדר. אבל אני, מאז שקראנו את הסיפור בפעם הראשונה, כל הזמן חושבת רק על דבר אחד. אם דוד נתן הוראה לא להרוג את אבשלום, אז למה שר הצבא שלו כן הרג את אבשלום? וזה לא שהוא לא ידע שזה אבשלום. לא. כתוב במפורש שהוא זיהה אותו, ושרק אז הורה להרוג אותו. אז הוא לא הבין את הפקודה? בטח הבין. אפילו כתוב שאיזה חייל אמר לו שיש פקודה לא להרוג את אבשלום, ובכל זאת הוא הורג אותו. אז מה, הוא עשה דווקא לדוד? זה מין מרד כזה? אבל לא, זה לא מרד. ודוד, וזה הכי שיגע אותי, דוד גם לא מעניש את הבן-צרויה הזה. זה עובר כאילו כלום. אבל הלוי, אם הוא הפר את הפקודה שלך והרג את הבן האהוב שלך, לא תוריד אותו בדרגה? לא תיתן לו אפילו ארבע-עשרה יום בפנים? לא תרתק אותו שישי-שבת? משהו? כשהוא רצה לזייין את בת-שבע, אז הוא כן שלח את בעלה לאיזה קרב בטיז-אל-נבי, אבל פה כלום. אז מה בעצם קרה פה, שאלתי את עצמי, ואתם יודעים מה? יש לי תשובה. זה הכול חרטא.

ופה היא דפקה הפסקה, והסתכלה בשנינו כאילו אנחנו רצחנו את האבשלום הדפוק הזה. מה חרטא? שאלתי. כל הסיפור הזה כמו שהוא כתוב בתנ"ך, השיבה אסולה, זה הכל חרטא. לא הבנתי, אמרתי, מה את אומרת, שלא היה איש כזה אבשלום? שלא היה מרד? שהוא לא מת? שדוד מלך ישראל לא חי וקיים, מה? לא, לא, אני לא אומרת שמה שכתוב לא קרה באמת,

מה שאני אומרת שמה שכתוב לא קרה כמו שזה כתוב. עכשיו בלבלת גם אותי, אמר חיים וואלה. טוב, טוב, התעצבנה אסולה, אז אני יסביר לכם. בתנ"ך כתוב שדוד המלך נתן הוראה לא להרוג את אבשלום, אבל ששר הביטחון שלו הפר את הפקודה וכן הרג את אבשלום, ואז דוד נורא נורא התאבל וגם בכה ויילל על זה שהבן האהוב שלו מת, כן? וככה דוד יוצא מה זה מלך, נכון? אבל מי כתב את זה? מי כותב את ההיסטוריה? מי שמנצח, כי מי שמפסיד לא יכול לכתוב את ההיסטוריה, כי הוא מת. ומתים, הם לא יכולים לכתוב מילה. אז מי שכתב את כל הסיפור הזה ובטח גם את כל האבשלום אבשלום, מי ייתן מותי תחתיד וכל זה, מי כתב את זה? איזה סופר חצר של המלך, זה ברור, לא? כן, נכון, אמרתי, איזה אברשקה רעות של אז. בדיוק, התלהבה עכשיו אסולה, אבל דבר אחד האברשקה של דוד שכת, וזה להעניש, על כאילו, בסיפור, את הבן-צרויה שהרג את אבשלום כאילו בטעות, אתם מבינים? ומה זה אומר? זה אומר שהיואב בן-חלב הזה לא הרג את אבשלום בשום טעות. הוא הרג אותו כי זו הייתה הפקודה האמיתית של דוד. בטלויזיה, וזה מה שהעם רואה, הוא אמר אל תהרגו את אבשלום, אבל בשיבת המטכ"ל, שזה סודי ואף אחד לא יודע על זה כלום, הוא אמר לקצינים שלו, תהרגו אותו, את הבן שלי הבן-זונה הזה, תתלו אותו מהשערות, תחתכו לו את הביצים. ובגלל זה בן-צרויה הזה הרג את אבשלום. כי זו הייתה הפקודה האמיתית של דוד. עכשיו אתם מבינים? ואז כשיואב אמר לו שהוא הרג את אבשלום, אז דוד טפח לו על השכם, ונתן לו בטח איזה בונוס זיון עם איזה בת-שבע או בת שמונה, אבל כשהוא יצא לטלויזיה הוא קרע את הבגדים ובכה ואמר את הטקסט שהאברשקה שלו כתב לו, הבנתם?

נגיד שכן, אסולה, נאנח חיים וואלה, נגיד שכן, אבל מה זה קשור אלינו, הדבר הזה? אני יגיד לך, חיים וואלה, וגם לך, סטולקר, אני יגיד לכם. זה בעניין הזה שאתם עכשיו, לא יודעת כבר כמה זמן זה, שאתם מסתובבים פה כל הזמן ואומרים לכולם, לכל מי שרוצה לשמוע ובעיקר לכל מי שלא רוצה לשמוע, לכל הקצינים ואפילו למח"ט שמעתי שהלכתם, שהולכת להיות מלחמה, ושהם לא מבינים את זה, אבל אתם יודעים, כי אתם חכמים, והם כולם טיפשים, אבל שהולכת להיות מלחמה, וצריך לעשות משהו, למנוע את זה, נכון? נכון, אמר חיים וואלה. לא נכון, אמרתי אני, אנחנו לא אמרנו לאנשים שהם טיפשים ואנחנו יותר חכמים מהם. אבל זה מה שיוצא, סטולקר, אמרה אסולה, כי אם רק אתם, שניכם, היחידים שמבינים שהולכת להיות מלחמה, וכולם לא רואים את זה, אז כולם טיפשים חוץ מכם, לא ככה? אבל זאת בכלל לא השאלה, אמר חיים וואלה, מה זה משנה מי טיפש ומי חכם, את לא מבינה, אסולה, זאת האמת, הולכת להיות מלחמה והם לא רואים את זה. זאת האמת. אז מה אנחנו צריכים לעשות? לשתוק? לא לעשות כלום? כן, אמרה אסולה, בדיוק ככה, לא לעשות כלום, כבר עשיתם, אמרתם להם, והם אמרו לכם שלא. שלא הולכת להיות מלחמה ושלא הם האידיוטים, אלא אתם האידיוטים, נכון? אבל אתם, במקום עכשיו לשתוק, אתם ממשיכים להגיד שתהיה מלחמה ושהם אידיוטים. אנחנו לא אומרים שהם אידיוטים, התעקשתי שוב. אבל זה מה שיוצא, סטולקר, זה מה שיוצא ממה שאתם אומרים. תגיד לי, אתה אידיוט או מה? ואתה יודע מה זה? אתם מבינים מה אתם עושים? זה מרד. אתם כמו אבשלום. ואתם יודעים מה הם יעשו לכם? הם יהרגו אותכם, בדיוק כמו שעשו דוד והבן-צרויה שלו לאבשלום. זה מה שהם יעשו לכם. הם יהרגו אותכם. זה כמו הסיפור של בת יפתח. תחליטי, התעצבן חיים וואלה, זה כמו הסיפור של דוד או של יפתח? זה אותו דבר, טמבל. אתה לא מבין? למה דוד הרג את אבשלום, את הבן שלו? ולמה יפתח הרג את הבת שלו? שניהם עשו

את זה מאותה סיבה, אתם לא רואים את זה? את מה? שאלתי, מה אנחנו לא רואים? אוף, התנשפה עכשיו אסולה בייאוש, מה המשותף לשניהם, לדוד וליפתח, בסיפורים האלו, הא?

די, נו, בחייאת אסולה, התנשף עכשיו גם חיים וואלה בייאוש, מה עשינו לך שאת דופקת לנו עכשיו שיעור תנ"ך באמצע הלילה, הא? ששניהם אבות, השבתי אני על השאלה שלה על דוד ויפתח, ושניהם גם לוחמים, מפקדים, מפקדי צבאות. יפה, סטולקר, אמרה אסולה. תודה המורה, השיב חיים וואלה בלעג בשמי. נכון, ששניהם אבות ומפקדים, התעלמה ממנו והמשיכה אסולה בשלה, ושניהם שליטים, הם השולטים. ומי ששולט לא רוצה לאבד את שלטונו, ובגלל זה מי שקורא תיגר על שלטונו, בן שמורד או בת שחושבת שהיא יכולה להיות ראשונה, או שני רב"טים דפוקים שמנסים ללמד מח"טים איך לנהל את הצבא, מה הם עושים להם?, שנינו שתקנו. אבל אסולה לא וויתרה, מה הם עושים להם? הם הורגים אותם, המורה, אמר חיים וואלה בטון הכי דידקטי שהצליח לגייס. יופי, חיימקה חמוד, אמרה אסולה בקול מורתי מנסר, אתה רואה? כשאתה רוצה, אתה יכול. צחקנו. ואז אסולה אמרה, ופה, בתנ"ך, זה לא סתם, השליטים זה האבות שלהם, שאוהבים אותם, ככה כתוב, האבות שלהם הם שהורגים אותם, בידיים שלהם. אתם מבינים? הבנו. שתקנו. מה היה לנו להגיד?

אתם יודעים למה קוראים לי חתולה? בגלל שזה מתחרז עם אסולה, אמרתי. ובגלל שאימא שלך מסטולה, אמר חיים וואלה. מצחיקים אתם. זה בגלל שאני, שזורקים אותי לאיזה מקום, וזה לא חשוב בצבא לא בצבא, אני קודם כול מסתכלת, ככה, מלמעלה מהאוויר, על איזה אדמה אני הולכת ליפול ורק אז אני מסדרת את הרגליים שלי שיתאימו לאדמה שאני נופלת עליה, ואתם מה? אתם גם כן רואים על איזה אדמה אתם הולכים ליפול, אתם לא נופלים עליה סתם כמו אהבלים, כי אתם לא אהבלים. אבל אתם חמורים. במקום להתאים את עצמכם לאדמה שעליה אתם הולכים ללכת, אתם חושבים שתתאימו את האדמה לרגליים שלכם, נכון? אז מה יקרה לכם, מה? אתם תשברו את הרגליים. כל הזמן. בכל אדמה אתם תשברו את הרגליים. יש בזה משהו, נאנח חיים וואלה. וגם אבא שלו אמר לו, אמרתי. מה אמר לו? שאף פעם לא יראה לאנשים שאחראים על החיים שלו שהוא יותר חכם מהם. זה מה שהוא אמר לך? שאלה אסולה את חיים וואלה. כן. אז למה את לא שומע בקול אבא שלך, יא דביל? אתה באמת אידיוט, מה אתם חושבים, שאני לא מבינה שאתם יותר חכמים מהשרמול החרמן הטיפש הזה? ברור שאתם יותר חכמים ממנו. ואל תחשבו שזו מחמאה. הבן-אדם הזה מטומטם כמו קרש-גיהוץ. אבל הוא המפקד שלכם, כמו שאבא שלך אמר, והחיים שלכם תלויים בו. ואתם בטח צודקים, בטח באמת הולכת להיות מלחמה, והחברים שלנו פה בחטיבה ובכל הצבא ייהרגו כמו זבובים. אבל גם אם תגידו לו ותוכיחו לו אלף פעם שהולכת להיות מלחמה, לו ולכל הצ'רנוחים והשרמולים והסמוזחקים והגורודי'שים המטומטמים שמתחתיו ומעליו, זה לא יעזור כלום ולא ישנה כלום. הם לא יקשיבו לכם, הם לא יקשיבו לכם. כי הם מטומטמים. אז את המלחמה אתם לא תימנעו, אבל תגרמו להם להרוג אותכם. זה מה שיקרה. ואתם יודעים שהם יכולים להרוג את מי שהם רוצים כמה שהם רוצים וכלום לא יקרה להם. כבר ראיתם את זה קורה כאן, ולא פעם אחת, נכון? אז למה לכם למות סתם, הא? למה?

מבעד לחלונות החל לחדור לחדר אור ראשון של בוקר. אסולה השתתקה וקמה ממקומה. גם אנחנו קמנו. נעמדנו שלושתנו באמצע החדר והתחבקנו שותקים שעה ארוכה. יאללה, מזל טוב, אסולה, אמר לבסוף חיים וואלה, ושיהיו לך חיים טובים. התנתקנו. מזל טוב, אסולה,

אמרתי עכשיו גם אני, ושיצליח לך הכול. מגיע לך, אסולה הסתובבה ועשתה את הפסיעות הדרושות לעבר הדלת, פתחה אותה, ושבה ופנתה אלינו. תודה, היא אמרה, ונדמה היה לי שהקול שלה רועד, אתם אנשים טובים, אפילו שאתם גברים ואשכנזים ודפוקים. חבל עליכם. והיא יצאה וסגרה אחריה את הדלת. וזהו. חזרנו והתיישבנו כל אחד על מיטתו והדלקנו סיגריות. כבר לא היה טעם ללכת לישון. רק עכשיו שמנו לב שבכל הזמן הזה שאסולה דיברה איתנו, בכל הלילה הזה, לא עישנו אפילו סיגריה אחת. עכשיו עישנו את הסיגריה החונקת המגעילה האחרונה של לפני השינה, שבעצם הפכה לסיגריה המגעילה הראשונה של הבוקר. ושתקנו. אז מה נעשה? שאל בסוף חיים וואלה. אין לי שמץ מושג ירוק, אמרתי. גם אני לא יודע כלום, אמר חיים וואלה. ואז השעון המעורר של חנן התמסחן צילצל והתחיל יום חדש.